

Prædiken til Pinsedag

Joh. 14, 22-31

Pinsen betyder, at livet fortsætter, at Gud ikke er tavs, men lader sig høre i ord, giver tegn fra sig: i dåben, i nadveren, i rummet her i det hele taget. Til stede, så at sige – med i alt, på en måde - her og derude, hvor vi lever.

Pinsen betyder, at påskens indhold kan leves ud, at vi får et sprog for, hvad det vil sige, at Kristus er død og opstået for os. Ørkenvandringen er forbi, vi har et mål, vi er ikke overladt til vore egne blinde skæbner længere. Vi skal ikke mere prøve til i blinde. Der er en vej. Lighusenenes kulde modsvares af et evigt bankende hjerte. Døde, lemlæstede kroppe på alverdens slagmarker gør ikke Kærligheds og Sandheds Ånd til intet. Hvor Ånd er til stede anfægtes gemenhed, ondskab og løgn.

Der er et sprog for sandheden nu, for livet selv, for det at leve: et sprog vi er fælles om og forstår. Det er det, vi fejrer i dag, synger om og takker for. Sådan kan vi være kirke.

Et tilflugtssted er kirken: som en båd på et hav uden landkending. Alle er vi skibbrudne, som må holde fast i kanten af båden, om vi vil redde livet og da vente på, hvad der sker.

”Den, der elsker mig, holder fast ved mit

ord” – siger Jesus her.

Det er så ligetil – det er let at forstå: i kærligheden er der indbygget en fordring om at leve op til den kærlighed, man bliver mødt med. Man kan ikke elske og svingte på én gang. Så er forholdet brudt. Vender man sig væk, hører man ikke efter, hvad den anden siger, vil man ikke den anden, men kun sig selv, da kommer tomheden, mørket, rastløsheden, angsten.

”Den, der elsker mig, holder fast ved mit ord”.

Så krævende er kærligheden. Den vil ikke nøjes med mindre end det hele. Ikke fordi den er skinsyg, men fordi den ikke kan leve med lunkenhed, med afstand eller fravær. Så krævende er Gud i den Kristus, der befaler, at vi skal elske. Hvor det fører hen, og hvad det fører til, er umuligt at sige, men at vi er på vej – det tror vi, det ligger i selve forholdet, i Gudsforholdet, og det forhold hviler alene på tillid til, at det er sandt, hvad vi hører.

Ethvert tillidsforhold er båret af en tro på, at det er sandt, hvad der er imellem os, at alting ligger åbent frem. At intet er skjult. Man kunne også kalde det ånd – det vil sige: det, der er rent og ikke anfægtes. Det hed-

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 151. 114. årgang
Maj 2013
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

der også tro eller tillid.

At overvære en dåb for eksempel uden tillid til, at det er sandt, hvad vi ser og hører, ville være ulykkeligt. Ulykkeligt er det jo altid, hvis en andens kærlighedserklæring lader én kold. Man er da to forskellige steder, selv om man står lige over for hinanden. De fleste af os har prøvet det og ved, hvor pinagtigt det er. Ordene i sig selv er ikke nok. Dåben er jo ikke magi, en trylleformular, der med ét forvandler alting. Dåben er et mysterium, hvor der er en magt i ordene her, som rækker ud over det, som vi ellers forstår ved dem. Der er en betydning i ordene, som lever af den fortælling, der begyndte med, at Guds Ånd rugede over vandene og slutter med, at Guds Ånd nu er i alle. Uden Guds hellige Ånd ville dåben være meningsløs, vandet bare vand, og ordene bare ord. Ånd betyder det, der lever og gør tingene, ordene levende. Man taler om ånden fra 1968, ånden fra 1864, ånden fra gamle dage, altså noget, der ”levede” engang, men stadig huskes og værdsættes, og som noget man længes efter skal komme igen.

Guds Ånd svævede over vandene, kaosvandene, og Han skabte det levende ud af ingenting: et under vi kender, når vi står med et lille nyfødt barn i armene, for her er mere end kød og blod, her er også ånd og liv. Men hvad Gud skabte af intet dømte sig selv til at forsvinde igen. Det er også vores historie. Paradiset for evigt bag os, og alligevel ikke. Billedet af det, der var og kunne have været, forsvandt aldrig helt fra menneskers hjerter, og nu ser vi det igen, Paradiset, ikke som i en drøm, men i en fortælling om en kærlighed, der ofrede alt, også sit eget liv, for at

fortælle os, at vejen tilbage er åben: ”Den, der elsker mig, holder fast ved mit ord”.

Det er sådan, vi skal forstå det. Pinsen betyder, at livet ikke holder op, at det fortsætter, bliver ved. Derfor synger vi, som vi gør i dag, glade og lettede – og tager naturen til hjælp, for det hele tæller med. Vi forstår uden videre, hvad vi hører, for det sprog er Guds sprog, og det kalder altid på livet, på fællesskabet. Det kalder til ansvar, til handling og til besindelse.

”Den, der elsker mig, holder fast ved mit ord”.

Kierkegaard skriver i Kærlighedens Gerninger, at aldrig får kærligheden et renere udtryk end i den måde, man mindes en afdød på, for den afdøde kan ikke gøre gengæld. Når vi mindes de døde, mindes vi også, hvad de var for os, hvad vi lærte af dem om livet og om at leve. Deres ånd er stadig i vores måde at tænke og handle på. Selv mindes vi jo ikke Jesus som en afdød, men optager ham i os som en levende del af os selv og derigennem oplever vi at se himlen åben i alt, hvad der forkyndes af ham. Til stede er han, ikke bare i dag, men altid, og hver gang vi samles her, hver gang et barn holdes over dåben, hver gang vi går op sammen til Herrens bord for at få del i den nådegave det er at få rakt livets brød.

Alt er det af Ånd, og ånden er det, som gør alting levende og forståeligt her, og fred giver han os, ikke fred i verden, men fred for angsten for ikke at slå til, angsten for mørket, for ondskaben, for døden og alle skyggerne i vort liv.

Alt dette sker, for at verden skal forstå, at jeg i kærlighed til min Fader har gjort som

han har påbudt mig, forklarer Jesus til disciplene og slutter så med at sige til dem: ”Rejs jer, lad os gå herfra!”

Altid dette opbrud, aldrig stilstand. Som Abraham kun fik et ord at bryde op på – uden at vide hvorhen rejsen gik – sådan fik disciplene heller ikke andet, end det vi lige har hørt, og det samme gælder os, men det er også nok.

”Den, der elsker mig, holder fast ved mit ord”.

Arne Simonsen

tidligere Mariehøj Kirke, Silkeborg

Salmer:

290, 282, 674, 1-2, 285, 286, 402, 291